

‘මා නිවන්ත අභික්කම’ - නො නැවත ඉඳිරියට යවු

55 වන කාණ්ඩය	ඉ.ව. 2556 වස් මස පුරපසළොස්වකදා ක්‍රි.ව. 2012 ඔක්තෝම්බර මස 29 වන දා	06 වන කලබ
---------------------	---	------------------

මහ නා ගිමි සඳුනි

උදුළ පින් යස
සමරන උපත්
මහ නා මගිමි
වැතිර වැඳ සැළ කරමි මේ

මගිමි දුළ
අමිල මහ නැණ
සසුනට
ඔබ උපත සැබැවින් ම

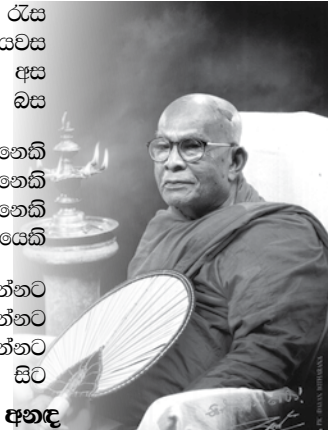
නව දිග කලක් සසුනේ වැඩ
සොම්නස සැහැල්ලුව සිත් තුළ
ගිමි මෙන් ගඟල නැම දුන සිත්
ආසී පනම් වැඳ ගිමි පා ළගින්

රැස
සියවස
අස
බස

පහනෙකි
රුවනෙකි
නිදසුනෙකි
සුවයෙකි

වසන්තට
පිරෙන්තට
නිවන්තට
සිට

- අනඳ

දොස් සෙවීම

(රත්මලානේ මල්ලිකාරාමාධිපති අග්ගමහාපණ්ඩිත අතිපූජ්‍ය වැලිගම ඥාණරතන මහානායක මානිමිපාණන් වහන්සේ උපතින් සියවසට පා තැබීම නිමිත්තෙන් උන්වහන්සේ විසින් 1953 බෞද්ධ ළමයා බිහර කලබ ට ලියන ලද මෙම ලිපිය උන්වහන්සේට දිගාසී පතා නැවත මෙසේ පළ කරමු)

මෙම ක්‍රියා පුරුදු කරන්නකු විසින් පළමු කොට ම තමා කෙරෙහි මෙම ක්‍රියා පුරුදු කළ යුතු බව බුදුරජාණන් වහන්සේ ගේ ඉගැන්වීමයි. උන් වහන්සේ එසේ උගන්වා වදාලේ කාට වුවත් තමා කෙරෙහි මෙන් සිත උපදවා ගැනීම පහසු බැවින් ය. තමා කෙරෙහි පතුරුවා දියුණු කර ගත් මෙම ක්‍රියා ක්‍රමයෙන් පුළුල් කර ගැනීම අපහසු නැත. තමා කෙරෙහි මෙම ක්‍රියා පුරුදු කරන්නෙකු විසින් "මම නිදුක් වෙමිවා ! නිරෝග වෙමිවා ! සුවපත් වෙමිවා ! යනාදී වශයෙන් සිතීම හෝ කීම හෝ ප්‍රමාණ නොවේ. ජීවිතයට ප්‍රිය කරන කා විසින් තමා තුළ තිබෙන්නේ කවර කවර වැරදිදැයි නුවණින් සලකා බලා ඒ වැරදිවලින් අස්වීම ද තමා කෙරෙහි හොඳින් මෙම ක්‍රියා කරන්නකු ගේ පරම යුතු කමෙකි. තමා ළඟ තිබෙන වැරදි තමාට නො පෙනීම සහ අනුන්ගේ සුළු වැරදිද වුවත් තමනට

පෙනීම ලෝකයාගේ ස්වභාවයයි. එය පුහුදුන් ගතියයි. සමහර කෙනෙක් “අසුවලා මේ මේ වැරදි ක්‍රියා කරනවා ය, මේ මේ ආකාර වැරදි වචන කතා කරනවා යයි අනුන් ගේ දොස් පමණක් කියති. ඇතැම්විට ඒ කියන පුද්ගලයා ද එකියන දෙයින් ගහණ ව වාසය කරයි. තමා ළඟත් ඒ දොස් තිබෙනවා දැයි නිකමටවත් කල්පනා නොකරයි,

“සුදස්සං වජ්ජං අඤ්ඤස්සං - අත්තනෝ පන දුද්දසං
පරෙසංහි සො වජ්ජානි - ඔපුණාති යථාභුසං
අත්තනො පන ඡාදෙති - කලිංච කිතවා සධො”

අනුන්ගේ දොස් ලේසියෙන් දැකිය හැකි ය. තමාගේ දොස් දක්නට අමාරු ය. අනුන් ගේ දොස් සොයන තැනැත්තා අනුන් ගේ වරද මතු කරමින් පෙන්වන්නේ වී කොටා පොළන කෙනෙකු දහවියා පොළ පොළා නඟා දක්වන්නාක් මෙනි. අනුන් ගේ වැරදි සඟවා ගන්නේ ලිහිණි වැද්දකු සිය සිරුර ලිහිණියන්ට නො පෙනෙන සේ කොළවලින් වසා ගන්නාක් මෙනි යනු තථාගතයන් වහන්සේ දේශනා කළ සේක.

මෙයින් පෙනෙන්නේ ලෝකවාසී මනුෂ්‍යයන්ගේ සාමාන්‍ය ස්වභාව යයි. අනුන් ගේ දොස් පෙනීම සාමාන්‍ය ස්වභාවය වුවත් ඥානවත්තයෝ නරක සිතීන් අනුන් ගේ දොස් නො බලති. යම් කිසිවකු ගේ දෝසයක් තමනට පෙනුණත්, එය තැන් තැන්වල කියා පා ඔහුට නින්දාවක් කිරීමට හෝ ඔහු පිරිහෙලීමට හෝ කල්පනා නොකරති. වරදක් තිබේ නම්, එය මෙමනිසේ සහ ආදරයෙන් කියා දෙති. යමෙක් යමෙකුගේ දොස් නින්දාවක් කිරීමට හෝ

ප්‍රසිද්ධ කොට පිරිහෙලීමට හෝ කියන්නේ නම්, එය තමා ගේ ජීවිතයට ම තමා කරගන්නා වූ බලවත් වරදකි.

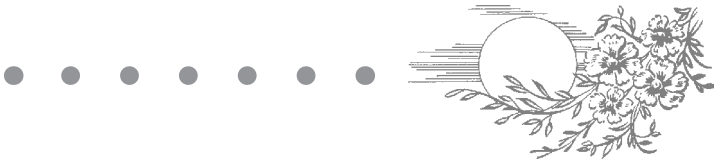
“පරවජ්ජානුපස්සිස්ස - නිච්චං උජ්ඣාන සඤ්ඤිතෝ ආසවා තස්ස වඩ්ඩන්ති - ආරා සො ආසවක්ඛයා”

කියා පාන අදහසින් අනුන් ගේ වැරදි බලන ස්වභාවය ඇති පුද්ගලයා හට කාමාදි ආශ්‍රවයෝ හෙවත් කෙලෙස් වැඩෙති. ඔහු කෙලෙස් නසා රහත් වීමෙන් සම්පූර්ණයෙන් ම දුරු වූවෙකැ යි බුදුරජාණන් වහන්සේ පෙර කී ගාථායෙන් දේශනා කළ සේක. ඒ වූ පරිදි සලකත්ම නිතර අනුන්ගේ ඇදපලුදු බලන - අනුන් හට හෙළා තළා කතා කරන පුද්ගලයා ගේ ම කෙලෙස් දියුණු වන බව පෙනේ. එසේ වනුයේ ඔහු නරක අදහසින් අනුන් ගේ දොස් බලන හෙයිනි. නරක සිතින් අනුන් ගේ දොස් කීමෙන් කෙලෙස් දියුණු වන නිසා ඔහු රහත් වීමෙන් ද ඇත් වන්නේ ය. නිවන් නො දක්නේ ය. එහෙයින් ම සසර තව තවත් දුක්වලට භාජන වන්නේ ය. අනුන් ගේ වරදක් වේ නම්, එය මෙමුත්‍රියෙන් කියා දීම පින්කමෙකි. යම් කිසි කෙනෙකුනට වරද පෙන්නා දෙන්නකු නැතත් තමා ළඟ කවර කවර වැරදි තිබේ දැයි තමා විසින් ම හොදින් සලකා බැලිය යුතු යි. ඉතා ම හොඳ ක්‍රමය එසේ කිරීම යි. “අත්තානං ගවෙසෙය්‍යාථ” තමා ගැන සොයනු යනු තථාගතයන් වහන්සේ විසින් මහා කරුණාවෙන් අපට දෙන ලද මා හැඟි අවවාදයෙකි. ඒ අනුව තමා ගැන සෙවීම නම් සිය වරද කුමක් දැයි සෙවීම බව සිතට ගත යුතු යි. වැරදි නොමැති පුහුදුන් කෙනෙක් ලෝකයෙහි නැත්තා හ. නිතොර ම කෙලෙස් වැඩෙන වචන සහ

ක්‍රියාත්, සිතිවිලිත් පාඨග්ජන සන්තානයෙහි බල පවත්වයි.
 ඔබ හැම දෙනා ළඟත් ඒ සියල්ල එසේ බලපවත්වයි.
 ඔබ තමා කෙරෙහි මෙත් සිත උපදවා ගන්නාහු නම්
 පළමුකොට ඔබ ගේ වරදින් ඔබ නිදහස් වෙත්වා !

“සබ්බේ සත්තා සුඛප්පත්තා
 අවෙරා ච අනාමයා
 දීඝායුකා අඤ්ඤ’මඤ්ඤං
 පියා පප්පොත්තු නිබ්බුතීං”

සියලු සත්ත්වයෝ සුවපත් වෙත් වා ! සියලු සත්ත්වයෝ
 වෙර නැත්තෝ වෙත්වා! සියලු සත්ත්වයෝ නීරෝග
 වෙත්වා! සියලු සත්ත්වයෝ දීර්ඝායුෂ ඇත්තෝ වෙත්වා!
 සියලු සත්ත්වයෝ ඔවුනොවුන් හට ප්‍රිය කරන්නෝ
 වෙත්වා! සියලු සත්ත්වයෝ නිවනට පැමිණෙත්වා!

අකුරු කළේ කුමටද නුවණ මදග	රු
කපුරු මලේ සුවඳට වැනසෙති බඹ	රු
හකුරු කැලේ දුමදීද දියවනාතු	රු
හපුරු මලේ දුන දුන නොකරන් අග	රු

පැල් කවියක්

ඔබ කවරෙක් ද?

බමබලපිටියේ වජිරාරාමාධිපතිව වැඩ විසූ
අභිසුජ්ජ නාරද මාහිමිපාණන් වහන්සේ විසිති

කාහටත් පෙනෙන රූපයක් ඔබහට පවතී. එහි මූල ඔබ මවුපියන් සතු ය. ඔබ මවුකුස සිටිය දී ඔබගේ දෙමව්පියන්ගෙන් ඉතා කුඩා රූප ධාතුවක් ලැබිණ. එය පළලින් අඟලින් එකසිය විස්සෙන් පංගුවකි. ඇසට නොපෙනෙන තරම් ඉතා සුළු ය. එය අනුක්‍රමයෙන් දෙක වෙයි, අට වෙයි, දහසය වෙයි, තිස්දෙක වෙයි, ඔබ මවු කුස සිටි නව මස තුළ දී මේ සියුම් රූපය පසළොස් දහස් කෝටියක් පමණට විශාල වෙයි. ඔබගේ පදනම මෙයයි. ඔබගේ මවුපියන්ගෙන් ලැබෙන උරුමයත් මෙයයි.

පිළිසිද ගැනීමෙහි දී අප හැම දෙනහට ලැබෙන රූපය එතරම් සියුම් වුවත් කුඩා වුවත් එහි මහත් බලයක් පවතී. රූපයේ කුඩාකම දෙස බලන විට එතරම් විශාල බලයක් පවත්නා බවක් වත් තේරුම් ගත නොහැකි ය. කුඩා නුග ඇටය දෙස බලන විට අතුපතරින් යුත් විශාල නුගගහක් වීමේ ශක්තිය එහි පවත්නා බව සිතීමට තරම් අමාරු ය. එහෙත් පෝර ලැබී වැඩුණු කල විශාල ගසක් වීම නියතයි. එමෙන්ම ඔබගේ සියුම් රූපයෙහි බලවත් නැණවත් මිනිසකුවීමේ ශක්තිය පවතී. එපමණක් ද නොව

මවුපියනට හෝ ඔබගේ පරම්පරාවේ යම් කිසිවකුගේ රූපය හා සමාන රූපයක් ලැබීමේ ශක්තිය ද පවතී. ඔබගේ මවුපියන් ගේ ධාතු ශක්තිමත් නම් බොහෝ සෙයින් ඔබගේ රූපය ද ශක්තිමත් වෙයි. ඔබගේ දෙමාපියෝ බෝවෙන ලෙඩකින් පෙළෙත් නම් ඔබට ද බොහෝ සෙයින් එසේ වෙයි. ඇසට පෙනෙන ඔබගේ පිටත්තර රූපයට ඔබගේ දෙමවුපියන්ගේ වගකීමේ ප්‍රමාණය කොතරම්දැයි මෙයින් තේරුම් ගත හැකි ය.

ඔබගේ මවුපියන් තරහවෙන් සිටින කල ඔබගේ පිළිසිඳීම ඇති වී නම් ඔබට ද බොහෝ සෙයින් තරහ ගති වැඩි වෙයි. ඔබගේ මවුපියන් සමඟියෙන් මෙමතියෙන් වෙසෙන කල ඔබ ගේ පිළිසිඳීම වී නම් ඔබට බොහෝ සෙයින් සෞම්‍ය මුහුණක් ලැබෙයි. ඔබ රුව කානටත් ප්‍රිය උපදවයි. දරුවන් ගේ සැඳීම වැඩීම අතිවන්නේ උපදීමටත් පෙර මවුකුසඳී ම යයි කියන්නේ මේ නිසා ය.

ඔබගේ මවුපියන් ඔබගේ පිටත්තර රූපයට වගකිව යුතු නමුත් ඔබගේ රූපය හොඳ කිරීමට හෝ නරක් කිරීමට ඔබට ද විශේෂ බලයක් පවත්නා බව සිතන්න. එනම්: ඔබගේ පෙර කර්ම බලයයි.

බුදුරජාණන් වහන්සේ ගේ විසිතුරු ශ්‍රී ශරීරය දෙස බැලීමෙන් එය ඔප්පු වේ. දෙතිස් මහාපුරුෂ ලක්ෂණාදිය උන් වහන්සේට ලැබුණේ කෙසේ ද? උන් වහන්සේගේ ගති රාජ පරම්පරාවේ කිසිවකුට එබඳු ආශ්චර්ය රූපයක් ඇති නොවී ය. එහෙත් උන්වහන්සේ ගේ බුද්ධ පරම්පරාවේ සියලුම බුදුවරයන් වහන්සේලාට එබඳු අසිරිමත් ලක්ෂණ ඇති විය. ඊට හේතුව නම් උන්වහන්සේලාගේ පෙරකර්ම බලයයි.

එහෙත් පින්වත, ඔබගේ ප්‍රධාන අංගයක් වූ රූපය හැඳීමෙහි ලා ඔබගේ කර්මයක් බල පවත්වන බව සිතන්න.

පෙර කළාවූ ද, දැන් කරන්නාවූ ද හොඳ කර්මවලින් හොඳ රූපක්, නරක කර්මවලින් නරක රූපක් උපදනා බව සිතන්න. සතුන් මරා කුූර ලෙස ජීවත් වන කොටියා, වලසා, සිංහයා දෙස බලන්න. අභිංසක ආභාරයෙන් කුූර කම් නොපා ජීවත්වන අලියා, ගවයා, අශ්වයා දෙස බලන්න.

ඔබගේ කර්මයෙන් ඔබගේ රූපයෙහි වෙනසක් ඇති වන්නාක් මෙන් ඔබගේ මෙම ත්‍රී ආදි හොඳ හිතීන් හොඳ රූප ද, තරභා ආදි නරක සිතීන් නරක රූප ද, හොඳ ආභාරයෙන් හොඳ රූප ද, නරක ආභාරයෙන් නරක රූප ද, හොඳ සෘතුවෙන් හොඳ පරිසරයෙන් හොඳ රූප ද, නරක ආභාරයෙන් නරක පරිසරයෙන් නරක රූප ද උපදනා බවත් කල්පනාවට ගන්න.

ඔබගේ රූපයට ඔබගේ වගකීම කොපමණ දුරට බල පවත්නේ දැයි සිතා බලන්න. ඔබ ඇසට පෙනෙන රූපයෙන් යුක්ත වන්නාක් මෙන් ඇසට නො පෙනෙන සිතකින් ද යුක්ත ය. එහි බලය ඉතා මහත, සිතිය නොහැකි තරම් මිණිය නොහැකි තරම් බලයක් සිතෙහි පවතී. බොහෝ සෙයින් ඇසට නොපෙනෙන දෙයෙහි විශාල බලයක් පවත්නා බව සිතන්න. ඇසට නො පෙනෙන විදුලිය බලය ඊට නිදසුනෙකි.

ඔබගේ සිත නොමැති නම් ඔබ ගසක් වැනි ය. ඔබ ගේ රූපයෙහි විශාල බලයක් පවත්නේ නමුදු ඔබගේ සිත නොමැති නම් ඔබට ක්‍රියා කළ නොහැකි ය. අප අවවාදයට

ඔබ කන් දුන්නත් සිත අන්තර්ගතක නම් අප කියන දෙය ඔබට නො තේරෙයි. සිත යොමු කළොත් පමණක් අප කියන දෙය ඔබට ඇසෙයි, තේරෙයි. සිතක් නොමැති නම් ඔබට පිටත්තර ලෝකයක්වත් නැත.

ඔබට සිතක් තිබෙන බව ඔබ දන්නෙහි ය. එමෙන් ම අනුනට ද සිතක් තිබෙන බව ඔබට තේරුම් ගත හැකි ය.

උසස් වූ සිතක් ඇති බැවින් ඔබට මිනිසෙක් යයි කියති. කල්පනා කිරීමේ ශක්තිය ඇති දියුණු වූ සිතක් ඔබට තිබෙන බැවින් ඔබ තිරිසනකුට වඩා වෙනස් වෙයි.

විදුලිය බලයට මෙන් ඔබගේ සිතට ද නිපදවීමේ බලය හා විනාශ කිරීමේ බලය පවතී. සිතේ ශක්තියෙන් පුදුම බල නිපදවිය හැකි ය. පුදුම දේ කළ හැකි ය. සිතිවිල්ලක බලය ඇතැම් විට අවුරුදු දහස් ගණනකට වඩා දිගු කලක් මිනිසුන් සුවරිතයෙහි යොදවමින් පවතින්නට පිළිවන. රට අඟුරු කැටයක හෝ ප්‍රාණ ධාතුවක කැටිවී තිබෙන ශක්තියට වඩා අධික බලයක් සිතෙහි පවත්නා බව සිතන්න. මේ ගුවන් විදුලිය යන්ත්‍රය ද, අප ඉදිරියෙහි තිබෙන ඔරලෝසුව ද, අප දැන් සිටිනා මේ ගොඩනැගිල්ල ද පළමුකොට සිත්හි හටගෙන දෙවනුව රූපවත් කළ දේවල් බව සිතන්න.

බුද්ධ ධර්මයෙහි හැටියට මේ සිත පහළවන්නේ අප මවුකුස පිළිසිඳ ගන්නා අවස්ථාවෙහි ම ය. අප හැම දෙනාහට පළමු කොට පහළ වන සිතට පටිසන්ධි විඤ්ඤාණය යි කියනු ලැබේ. පෙර කළ කර්ම බලයෙන් එම සිත මේ ජාතියෙහි පහළ වේ. කළල රූපයෙහි සිතක් ඇතැයි කියන්නේ මේ නිසා ය. මිනිසාගේ පෙර කළ සියලුම

ක්‍රියාවල ශක්තිය මේ සිත් පරම්පරාව ආශ්‍රය කරගෙන පවතී. දැන් අප මුවින් පිට වන ශබ්දය අහසෙහි රඳන්නාක් මෙන් අපගේ සියලුම ක්‍රියා මේ චිත්ත සන්තානය හෙවත් සිත් පරම්පරාව ඇසුරු කොට පවතී. අප සිත තුළම කුණු ගොඩක් හා රුවන් ගොඩක් පවත්නේ යයි කියන්නේ මේ හෙයිනි. ඇතැම් අයට තරුණ කාලයෙහි දී ම නොයෙක් ශිල්පයන් විෂයෙහි ශාස්ත්‍රයන් විෂයෙහි අමුතු පුහුණුවක් පුරුද්දක් පවත්නේ මේ නිසා ය. රූපයෙන් සමාන වූ නිවුන් දරුවන් අතර පවා ගුණදම් අතින් ද නුවණ අතින් ද ලොකු වෙනසක් දක්නට ලැබෙන්නේ කර්ම බලයෙන් රැළක් මෙන් ගලායන්නා වූ සිත් පරම්පරාව නිසා ය.

ඔබට චුවමනා නම් මේ සියුම් සිත ඔබගේ පරම සතුරා කරගත හැකි ය. එසේ ම පරම මිතුරාත් කරගත හැකි ය. කිලිටි වූ සිත ඔබට සතුරෙක් වෙයි. පිරිසිදු වූ සිත ඔබට මිතුරෙක් වෙයි. ඔබගේ පිරිසුදු වූ සිත ඔබට මිතුරෙක් වෙයි. ඔබගේ නිරය ඔබ සිතෙහි ම ය. ඔබගේ ස්වර්ගය ද ඔබ සිතෙහි ම ය. නිරය හා ස්වර්ගය ඔබ ම ඔබ සිතෙහි මවා ගන්නෙහි ය. මේ සියලු ම මැවීම්වලට වග කිය යුත්තේ ඔබ ම බව තදින් සිතට ගන්න.

ඇසට පෙනෙන රූපය හා ඇසට නො පෙනෙන සිතට තව බලයක් එකතු වී තිබේ. එනම් ජීවිතෙන්දිය හෙවත් පණ යි. සිත කය හා පණ යන මේ තුන එකතු වූ කල අමුතු බල ඇති මිනිසා පහළ වෙයි. හුණු හා වැලි වතුරෙන් මුසු වූ කල අමුතු බල ඇති බදාමක් හටගන්නාක් මෙන් සිත හා කය පණෙන් මුසුවූ කල ඔබ වැනි බලවත් මිනිසකු පහළ වන බව සිතන්න.

සියවසක සියපත

බමබලපිටිය සිරි වජිරාරාමවාසී
පූජ්‍ය මිගොඩ සුඛිත ගිමිපාණන් විසින්

ගුණාප්‍රවාලං විනය ප්‍රශාධං
විග්‍රම්හමුලං මහනීය පූජ්‍යං
තං සාධු වෘක්‍ෂං ස්වගුණේෂු ඵලාධායං
සුභාද්විභවගාඃ සුඛමාශ්‍රයන්ති

ගුණ නමැති දළු ඇති, විනය නමැති අතු ඇති, විශ්වාස කටයුතු බව නමැති මල් ඇති, ඒ සත්පුරුෂ වෘක්‍ෂය සිය ගුණයන් කරණ කොට ගෙන පලයන්ගෙන් ආභාස වූ කල මිතුරු නමැති පක්‍ෂීහු එය සුව සේ ඇසුරු කරති.

වචනයේ පිරිපුන් අරුතින් ම උන්වහන්සේ ගුණ බර ය. තමා වෙත එළඹෙන්නා වූ ලොකු කුඩා කොයි කවුරුන් කෙරෙහිත් අපමණ දයාවෙන්, මදහස් මුවින්, “ස්වාගත” වචනයෙන් පිළිගෙන කුමන දයකින් හෝ පෙරළා සංග්‍රහ කරන ආකර්ෂණීය ගුණයෙන් උන්වහන්සේ ආභාසය. 21 සියවසෙහි වුව මෙපමණ පිළිවෙත් සරු යතිවරයන් වහන්සේලා වැඩ සිටිද්දී යි සැක සිතෙන තරමට උන්වහන්සේ විනය ගරුක ය. අනුමාත්‍ර වරදෙහිත් බිය දක්නා සුලු ය. වචනයෙහි

විශ්වාස කටයුතු ය. උන්වහන්සේ තුළ ඉව්භාබස් රැවටිලි බස් නැත. කිත් පැසසුම් උදෙසා වැනුම්, මුසා නො දෙසති. ධර්මය, විනය වෙනුවෙන් කිව යුත්ත නොබා පවසති. උන්වහන්සේ ගේ වර්තය නමැති වෘක්ෂයේ ස්පර්ශය ලද සිදුවීම් නැමැති සෑම හිරු කිරණක්ම සුවද මල් පුබුදුවා ඇත. එබැවින් ඒ උතුමන්වහන්සේ ගේ සියවසක ජීවන වෘත්තාන්තය සුවද මලින් ශෝභාවිත ය. මේ සත්පුරුෂ වෘක්ෂයේ සෙවණ සිසිල යට සසර ගිම් නිවන්නට අපිඳු භාග්‍යවන්ත වීමු.

උන්වහන්සේ අන් කවරෙකුවත් නොව නොබෝදා සිය පූජනීය දිවි මගෙහි සියවන වසට පා තැබූ අග්ගමභාපණ්ඩිත පරම පූජනීය වැලිගම ඤාණරතන මහානායක මාහිමිපාණන් වහන්සේ ය.

1913 ඔක්තෝබර 14 වනදා විරුවන් දිනු දකුණු ලක වැලිගම වල්ලිවෙල දී ඕදිරිස් සිල්වා මහෝපාසක තුමාට හා බබුන්හාමි මහෝපාසිකාවට දාව බාලම දරුවා ලෙස උපත ලද අප මහානායක මාහිමිපාණන් වහන්සේ ගිහි කල කරෝලිස් සිල්වා යන නාමය ලදහ. සංසිදුණු ඉරියව්වෙන් මහ මඟ වඩින පැවිදි රුවක් දුටු කල සෙවණැල්ල හෝ නොපැගෙන සේ ආසාවෙන් උන්වහන්සේලා පසු පස යෑමට තරම් මේ පුංචි සිත බැතිබර විය. පුරපස සඳ මඩල සේ කෙමෙන් මෝරා වැඩුණු ඒ සැදහැ සිතෙහි පූජනීය ප්‍රාර්ථනාව මල් එල ගන්වමින් මේ පින්බර කුල කුමරුවණෝ 1925 නොවැම්බර් 30වන දා අහංගම එළුකැටිය බිම්බාරාම මහා විහාරයේ දී දෙවුන්දර ශ්‍රී ධම්මානන්ද මාහිමිපාණන්

වහන්සේ ගේ උපාධ්‍යායත්වයෙන් අහංගම සිරි විමලසාර මාහිමිපාණන් වහන්සේ ගේ ආචාර්යත්වයෙන් 'වැලිගම ඤාණරතන' නමින් සසුන් ගත වූ සේක.

අවි, වැසි, සුළඟ අකම්පිතව ඉවසන සේ නොයෙක් දුක් ගැහැට වළඳමින් නමුත් ලක් දිව මහා ධර්මශාස්ත්‍ර පීඨය වූ විද්‍යාර්ය මහ පිරිවෙතේ වර්ගපටිපාටියෙන් අධ්‍යාපනය ලබා ඉනුත් ඔබ්බට ගොස් රාජකීය පණ්ඩිත උපාධිය ද ලබා ගත්හ. 1933 ජූනි 09 වන දින පැළෑණේ ගංගාරාමාසන්න උදකුක්බේප සීමාවේ දී සුපරිශුද්ධෝපසම්පදා භූමියට පත් මේ ශික්‍ෂාකාමී කුරුණූ පඩි හිමිපාණන් වහන්සේ ගේ දිවි මඟෙහි නව දිශානතියක් සටහන් වන්නේ එකල ලක් සසුන් අහසෙහි පිවිතුරු සඳ මඬලක් බඳුව වැඩ හුන් පරම පූජ්‍ය පැළෑණේ සිරි වජිරඤාණ මහ නාහිමිපාණන්ගෙන් "වජිරාරාමයට ඇවිත් නතරවෙන්නැයි" යන ආරාධනාවක් සමඟ ය.

නූතන ශාසනික ප්‍රබෝධයෙහි මහා තිඹිරිගෙය ලෙස සැලකෙන වජිරාරාම පුණ්‍ය භූමියේ දී පැළෑණේ මහ නා සම්ඳුන් ගේ ගුරු ඇසුරත් නාරද මාහිමි, මඩිහේ මාහිමි, මහානාම මාහිමි, අම්පිටියේ රාහුළ මාහිමි, පියදස්සි මාහිමි වැනි උතුමන් වහන්සේලා ගේ සම්භක්ත සහෝදර සදාශ්‍රයක් ලැබීමෙන් සිය පැවිදි දිවිය තව තවත් පින් සරු කොට ගත් අප මහනා හිමිපාණන් වහන්සේ අදටත් "සිරි වජිරාරාම" නාමය මහත් කෘතඥතා පූර්වක බැතියෙන් සිහිපත් කරති.

පැළෑණේ මහානායක මාහිමිපාණන් වහන්සේ අපවත්වීමෙන් පසුව සිය සසුන් මෙහෙවරෙහි ජය භූමිය

වූ රත්මලානේ මල්ලිකාරාම මහා විහාරය ආරම්භ කරමින් එහි වැඩම කළ අප මහනාහිමිපාණෝ වියත් ලොව ජය කෙහෙළි නැංවූ ගිහි පැවිදි සිසු පුතුණුවරු බොහෝ දෙනෙකුට ප්‍රචර ඇදුරුපාණන් වූ සේක. ලක් සසුනේ නිල නොලත් සංඝරාජයන් වහන්සේ යැයි හැඳින්වූණු මඩිහේ පඤ්ඤාසීහ මහානායක මාහිමිපාණන් වහන්සේ අපවත් වන තුරුම උන්වහන්සේ සමඟ මහත් කලාශාණ මිත්‍ර බැඳීමකින් ක්‍රියා කළ සේක. මෙම අසිරිමත් මිතුරු දම අරිසෙන් අහුබුදු තුමා වැනි වියතුන් කවියට නඟා ඇත.

දර්ශන මාත්‍රයෙන් ම පුරාණ මහ රහතන් වහන්සේලා ගේ යුගයේ වැඩ සිටි අපිස් සතොස් මහනිය මහ තෙර නමක ගේ ස්වභාවය මේ යැයි සිහිපත්වන නොසිදුණු පෞරුෂයකින් හෙබි මහ නා හිමිපාණෝ විනයධරත්වයෙන් අග්‍රේසරයහ. අවර ගණයේ බොල් ප්‍රලාපවලින් ධර්මාසනය කිලිටි වන යුගයක උන් වහන්සේ අදටත් සුපිරිසිදු ධර්ම සන්නිවේදනයෙහි යෙදී සිටිති. පොහොය, පවාරණ, උපසම්පදා ආදි විනය කර්ම විෂයෙහි මහත් ගෞරව සම්ප්‍රයුක්තයහ. වියත් බවින් පමණක් නොව “බේමී අවේරී අභයො පණ්ඩිතො” යි කියූ ලෙස ම ස්ථාවර බව, මෙමක්‍රිය හා අවිහිංසක බව යන ගුණයෙන් ද පණ්ඩිත වන සේක. ශෛලාදපි කඨොරානි මෘදුනි කුසුමාදපි ” යන පඬි වදනට අනුව ම මෙතුමෝ රළු විය යුතු තැන ගලක් මෙන් දූඩි ය. මෘදු විය යුතු තැන මලක් මෙන් මෘදු ය. උන්වහන්සේ ම දක්වන පරිදි තමන්ට තමන් ම වෝදනා කෙරෙන අත්තානුවාද හයින් තොරව “අහෝ සුබං ” යැයි සිය

සුසංයත සුනිමල සුශෝභිත පින් සරු පැවිදි දිවිය අභිරමණය කරමින් වැඩ සිටිති. අප දන්නා පමණින් අද උන්වහන්සේට වන්දනා කරන්නට පැවිදි උතුමෙක් ලක් බිම නැත. ඒ උන්වහන්සේ වර්තමානයේ වැඩිම වයස් පැවිදි ජීවිතයක් ගෙවමින් වෘද්ධතම මහනාහිමිපාණන්ව වැඩ සිටින බැවිනි. උන්වහන්සේ ගේ එකම පැතුම නිවන් දක්නා තුරුම උපදින උපදින වාරයක් පාසා පැවිද්දම වේවා යන්නයි.

ඒ සමයක් ප්‍රාර්ථනාවට අපිදු බැතිබර වෙමින් 2012 ඔක්තෝබර් 14 වන දා සියවන වසට පා තැබූ අමරපුර ශ්‍රී ධර්මරක්ෂිත මහා නිකායයේ මහානායක ධූර්ණ අග්ගමහාපණ්ඩිත රාජකීය පණ්ඩිත විනය විශාරද, ධර්ම කීර්ති ශ්‍රී සුමංගල විද්‍යාවතංස ආචාර්ය වැලිගම ශ්‍රී ඤාණරතන අප මහා නායක මාහිමිපාණන් වහන්සේට නිදුක් නිරෝගී සුව හා දිගාසිරි සුව වේවායි පතමු.

හොඳ දරුවන්

සෝමපාල මූලත්සිංහල කවියාණන් විසින්

චන්ද්‍ර ගත මල	වන්
සිත ගත මුදුව	දුටුවන්
පිය කරන ඔබ	වන්
කෙනෙක් නැත වෙන මේ ලොවෙහි	වන්
පෙර පිනෙන්	මෙලොවේ
දිනූ දූ පුතු	පොදුවේ
මිනිස් නම	ලැබුවේ
එබැවින් ම එය දැරිය	යුතු වේ
තිරිසන් සතුන්	ගෙන්
වෙන්වන ගුණය	'ඔහු'ගෙන්
පෙනෙන හැටි	නිසගෙන්
දකින ඔබ වෙන් වෙතිය උන්	ගෙන්
මිනිස් ගුණ	සුවඳට
දෙවියොත් වඳින ගුණ	සෙට
හොඳහැටි පුරුදු	කොට
දිවිය සරුකර ගන්න	කදිමට

සුසිරිත ගුණ	දහම
නිබඳව රැකෙන	හෙළකම
ඔබ දූයෙහි හොඳ	නම
රකී එය සුරකින්න	නිතරම

දෙගුරුන් පා	පියුම්
සිඹ වැඳ නිබඳ පා	පෙම්
උගැනුමේ	සැලැසුම්
වල යෙදෙනු ඉටුවනුව	සුපැතුම්

බුදුගුණ දහම්	ගුණ
සග ගුණ තුන් සරණ	ගුණ
දිව් යතත්	නුනුවණ
ලෙස නොහැර සරසන්න දිව්	වෙණ

දෙගුරු,	ගුරුවරයන්
මෙත් සිතැති	වැඩිහිටියන්
ගරුකොටැ	නොරිසියන්
ගෙන් ඇත්වෙනු ලෙසට	නිසියන්

නිති බුදුහිමි	පුදන
හොඳ බොදු ළමුන්	විලසින
හැදෙනු දැක දින	දින
සතුටුවනු ඇති ලොව ම	ඔබ ගැන

ළමා ලොවැ	සුරැදි
වැඩිහිටියන් ව	සිරිදි
නැණ නුවනෙ	පිබිදි
දැයට වැඩ සලසන්න සෙන	දී

කුලුණින් ළ- තෙත්තෝ වෙත්වා සියලු සත්හු ම

“ගුරු සීයා” විසිනි

මේ ලෝකය දුක මත පිහිටා තිබෙන බව බුදුපියාණන් වහන්සේ වදාළහ. ලොවෙහි පවතින දේ තෘෂ්ණාවෙන් ආශාවෙන් දැඩි ලෙස අල්ලා ගන්නට යෑම නිසා, ඒවා තමන් ගේ කරගැනීමට දරන උත්සාහය නිසා තමාට හිමි වන්නේ දුක බව ධර්මයෙහි පැහැදිලි වේ. මේ තත්ත්වයෙන් මිදීමට ධර්මයෙන් අපට ලබා දෙන උපදේශනය නම් අත්හැරීම යි.

අත් හැරීමේ ක්‍රියාවලිය සාර්ථක කැර ගැනීමට බුද්ධ ධර්මයෙහි අපට උගන්වන ගුරු උපදේශයක් නම් සිත් සතත් තුළ ගුණ ධර්ම ප්‍රගුණ කිරීමයි. ගුණ ධර්ම නම් සිතෙහි ගුණාත්මක ලක්ෂණ දියුණු කරන කරුණුයි. ගුණ දහම් ටිකෙන් ටික දියුණු වන විට අගුණ ධර්ම, පවිටු සිතිවිලි සිතෙන් ඇත් වන්නට පටන් ගනී. මමත්වය, අහංකාරය, පටු ආත්මාර්ථකාමීත්වය, මානය, ද්වේෂය, පලිගැනීම ආදී නරක අදහස් එයින් තුනී වෙයි. මේ අත්හැරීමේ ක්‍රියාවලියේ සාර්ථක ක්‍රමවේදය යි. අත්හැරීම දියුණු කිරීමට නම් ඊට බාධා කරන ඉහත සඳහන් පාපී

අදහස් දුරු කරන්නට ඒකාන්තයෙන් ප්‍රගුණ කළ යුතු වේ.

කරුණාව හා මෛත්‍රිය ප්‍රගුණ කිරීම එහිලා ඉතා වැදගත් වේ. කරුණාව දියුණු මට්ටමට පුරුදු කළ බෝසත් සිරිත ගැන අපි මඳක් කල්පනා කැර බලමු.

මහ බෝසතාණන් වහන්සේලා නිබඳ ව ම අනුන් ගේ දුකෙහි දී කම්පනයට පත් වී ඊට උපකාර කරන්නට, ඒ දුකින් ඔවුන් ගලවන්නට උත්සාහ ඇත්තාහු වෙති. එහිදී දුකට පත් තැනැත්තා ගේ තරාතිරම නො බලති. උස් - මට්ටම නො සලකති. ප්‍රත්‍යුපකාරයකුදු බලාපොරොත්තු නො වෙති. දුකට පත් තැනැත්තා ගේ දුක ගැන පමණක් සලකා ඉන් මුදවා ගැනීමට පමණක් කල්පනා කරති. ඒ තමා සැබෑ පරාර්ථවර්යාව. සැබෑ කරුණාව. සෙසු සත්ත්වයන්ට වඩා උන්වහන්සේලා මහාසත්ත්වයන් වහන්සේ එම කරුණ හේතු කොට ගෙන ය.

සමාජයේ වාසය කරන මවුපිය- ගුරුවරු ද, රාජ්‍යපාලකයෝ ද, ආයතන ප්‍රධානීහු ද, රටවැසියෝ ද, පොදුවේ ගිහිපැවිදි හැම දෙනා ද මහසත් සිරිත අනුග මනය කරන්නට කල්පනා කරන්නාහු නම් සැබැවින් ම ජරා-ව්‍යාධි-මරණ දුක් ඇතත් සමාජ අසාධාරණ කම් නිසා ඇති වන දුක් අවම කැර ගැනීමට ඒකාන්තයෙන් හැකි වනු ඇත. දුක පිළිබඳව සංවේදීව, මනා කළමනාකරණයක් ඇතිව දුක දිනා ගැනීමට ඒකාන්තයෙන් හැකි වෙනු ඇත. විවිධ කර්මාන්ත ක්ෂේත්‍රවල ක්‍රියා කරන අයත් එසේ සිතන්නාහු නම් ඒකාන්තයෙන් ම සමාජයේ හැමදෙනාට පහසුවත් සෞඛ්‍යයත් සහජීවනයත් මනා

කොට ලැබෙනු නියත ය. එබඳු වාතාවරණයක් අද අපට දක්නට නැත්තේ ඒවා ගැන නොසිතන, දරුණු ආත්මාර්ථකාමී පරිසරයක් ගොඩනැගෙන නිසා ය.

අප බොහෝ වාරයක් වඩන මෙෙත්‍රී භාවනාව, කරුණා භාවනාව එදිනෙදා ජීවිතයේ දී ප්‍රායෝගිකව අපට අභ්‍යාස කළ හැකි නම් මොනතරම් අගනේ ද? ජාතිභේද, ආගම් භේද, කුල භේද, පුද්ගල භේද එතැන මතු වන්නේ නැත. උදාසන බුදුරජාණන් වහන්සේ මහාකරුණා සමාපත්තියට සමවැදී ලොව බලා වදාළාක් මෙන් අපටත් උදාසන පිබිදුණු සැණින් අද මම කවර දුකකට පැමිණි කෙනකුට පිහිට වන්නෙමි ද? කෙනෙකුට මම කෙසේ උපකාර කරන්නෙමි දැයි ආවර්ජනා කර බැලිය හැකි නම් පින් සිතකින් ඇරැඹුණු ඒ දවස ම ඔහුට හෝ ඇයට හෝ ඉතා භාග්‍ය සම්පන්න වනු ඇත.

කරුණාව අත්සරු දහමක් කරමු. දුක් පත් සවි සතුන් කෙරෙහි ම අපි දයා සිතීන් බලමු. අනුන් ගේ ද කරුණා මෙන් උල්පත් පාදන්නට අපි උත්සාහවත් වෙමු. මේ උතුම් කරුණා ශාසනයෙන් මිහිරි පල අපි නෙළා ගනිමු.

සබ්බේ සත්තා භවන්තු සුඛිත්තා !

අතිගරු නාමචුන්නේ ගුණසිරි මාහිමිපාණෝ

ශාස්ත්‍රපති පණ්ඩිත
පූජ්‍ය නලඳුල්ලේ වන්දනීන්ති හිමිපාණන් විසිනි

(මෙම ඔක්තෝම්බර් 29 වන දින තම දිවියේ 78 වන වියට පා තබන අතිගරු නාමචුන්නේ ගුණසිරි මාහිමියන් වහන්සේට දිගාසිරි පතා මෙම ලිපිය පළ කරමු.)

දකුණු පළාතේ මාතර නාමචුන්න නම් ගම් පියසේ විසූ අහංගම දික්කුඹුරගේ දිනෝරිස් අප්පු දම්පතිනට පුත්ව 1924 ඔක්තෝම්බර් 29 වනදා උපත ලද කුල කුමරුවා නොලොස් වන වියේදී එනම් 1937 ජූනි 21 වනදා උතුම් පැවිදි දිවියට පිවිසෙන්නේ “නාමචුන්නේ ගුණසිරි” නමිනි.

පරම පූජ්‍ය පැළෑණේ සිරි වජිරඤාණ මහානායක මාහිමියන් වහන්සේ ගේ පැවැදි ශිෂ්‍යයන් ලෙස දැනට දිවමන් ව සිටින මාහිමිවරුන් දෙදෙනා අතරින් කෙනෙකු වන උන්වහන්සේ කඹුරුගමුවේ දේවගිරි විහාරයේ දී චේරග මිපිට සිරි රේවත මාහිමියන් වහන්සේ ගේ ආචාර්යත්වයෙන් පැවිද්ද ලැබ 1944 ජූනි 22 වන දා තෙලිප්පවිල උඩුකාවේ සමරසිංහරාමස්ථ සීමාමාලකයේ දී උපසම්පදා භූමියට පිවිසෙන්නේ පැළෑණේ සිරි වජිරඤාණ, වල්ගම සිරි විමලසිරි, තල්අරඹේ ශ්‍රී ඉන්දසාර යන මහා ස්වාමීන්ද්‍රයන් වහන්සේලා ගේ කර්ම වාගාචාර්යත්වයෙනි.

උපසම්පදාවෙන් පසු මඳකලක් උඩුකාවේ සමරසිංහරාමය, නුවරඑළියේ අශෝකාරාමය, රත්නපුර පැල්වාඩියේ බෝධිගිරි විහාරය යන වජ්රාරාම ශාඛා විහාරයන්හි වාසය කොට පැළෑෂේ මහානායක හිමියන් ගේ පශ්චිම ජීවන සමයෙහි බම්බලපිටියේ සිරි වජ්රාරාමයෙහි නතර වීමට පැමිණියහ.

සිය ගුරු දේවයන් වහන්සේට උපස්ථාන කිරීමේ සත්කාරය ඉතා ළඳි කමකින් කළ උන්වහන්සේ ඉඩ ලැබෙන හැම විටෙකම පතපොත කියැවීමෙහි දැඩි උනන්දුවක් දැක්වූහ.

දහම් දෙසුමෙහින් පත් පොත් ලිවීමෙහින් මනා හැකියාවක් ඇති උන්වහන්සේ වජ්රාරාමයෙන් පළකැරුණු බෞද්ධ ළමයා සඟරාවේ සහාය සකසුවකු ලෙස කලක් ක්‍රියා කළහ. පරමපූජ්‍ය මඩිනේ පඤ්ඤාසීහ මහානායක මාහිමියන් ගේ සේවාවට සහාය වීම් වශයෙන් එකල කොල්ලුපිටියේ ආනන්ද කුමාරස්වාමී මාවතේ පවත්වා ගෙන ගිය බෞද්ධ ධර්මායතනයෙහි අධිකාරීන් වහන්සේ ලෙස ක්‍රියාකර, පසුව එය බෞද්ධාලෝක මාවතේ සරණ පාරේ නාරද මාහිමි අනුස්මරණ මධ්‍යස්ථානයක් වශයෙන් පිහිටුවාගත් පසු එහි අද දක්වා ප්‍රධාන අනුශාසකයන් වහන්සේ ලෙස කටයුතු කරමින් සිටිති.

තමන් වහන්සේ ගේ පැවිදි උරුමය ලෙස බම්බලපිටියේ සිරි වජ්රාරාමයේ කටයුතු ද වරින්වර සොයා බලන උන්වහන්සේ ස්වනිකායික මහානායක මාහිමියන් වහන්සේ ප්‍රධාන මහසඟරුවන විසින් සිරි වජ්රාරාමායහි ගෞරව සම්මානනීය විහාරාධිපතීන් වහන්සේ වශයෙන් පත් කරනු ලැබ සිටිති.

විනීත පැවැත්මෙන් ද අල්පේච්ඡතාවෙන් ද, ශික්ෂා ගරුත්වයෙන් ද, විචේකරකියෙන් ද ආදර්ශ බිම්බයමාන ව වැඩ වසන අතිගරු නාඔටුන්නේ ගුණසිරි ලොකු හාමුදුරුවන් වහන්සේට නිදුක් නිරෝගී සුව හා චිර ජීවනය බැති සිතින් පතමි.

කෝසිය ජාතකය

ලක්ෂ්මී වන්දිකා පෙරේරා
මහාත්මනිය විසිනි

තිලෝගුරු අප සම්මා සම්බුදුරජාණන් වහන්සේ සැවැත්නුවර දෙවරම් වෙහෙර වැඩ වාසය කරන කල කොසොල් රජු නිසා මෙම ජාතකය වදාළ සේක.

කොසොල් රජුට අයත් රාජ්‍ය ප්‍රදේශය තුළ එක් ජනපදයක වැසියෝ නිතර කලහ කරගත්හ. ජනපද වැසියන් කණ්ඩායම් වශයෙන් බෙදී එකිනෙකාට වෙර කළහ. ක්‍රොධ කළහ. කෙමෙන් කෙමෙන් මෙම ප්‍රශ්නය උග්‍ර විය. දෙපිරිස අතර කලහය කුඩා යුද්ධයකට හැරුණි. කොසොල් රජතුමාට මෙම යුද්ධය ගැන ආරංචි වුණි. රජතුමා ද කලහය සංසිදවීමට පිටත්වූයේ කිසිම පෙර සූදානමකින් තොරව ය. එවැනි ප්‍රශ්නයක් විසඳීමට සුදුසු ධෛර්යයෙන් යුත් ඇමතියන්ගෙන් තොරව ය. මෙසේ නුසුදුසු වේලාවක රජතුමා පිටත් විය. එසේ යන ගමනේ දෙවරම් වෙහෙරට ගොස් අප සම්මා සම්බුදුපියාණන් වහන්සේ මුණ ගැසීමට කොසොල් රජතුමා අමතක නොකළේ ය. බුදුරජාණන් වහන්සේ,

“රජතුමනි, මෙම කලහය සංසිදවීමට සුදුසු අවස්ථාව නොවේ. ජනපද වැසියන් ගේ කෝපය ඉහවහා ගොස් ඇත. පළමුව කලහය පිළිබඳ සොයා බලා, දෙවනුව පිටත් වුවහොත් ප්‍රතිඵල හොඳ විය හැකි ය. නැතහොත් භයානක ප්‍රතිඵල ලැබිය හැකි ය” යනුවෙන් වදාළහ.

අතීත කථාවකින් කොසොල් රජතුමාට උදාහරණ සහිතව බුදුරදහු නුසුදුසු කල්හි තීරණය ගැනීමේ විපාක - ආදීනව පෙන්වා දුන්හ.

අතීත අතීතයේ, බරණැස් නුවර බුන්මදන්ත රජ සමයෙහි, රටවැසියෝ කලහකාරී වූහ. මල් උයන් පළතුරු උයන් කඳවුරු බවට පත්විය. මෙම උයන් තුළ ක්‍රෝධයෙන්, වෛරයෙන් මත් වෙමින්, කලහකාරී රටවැසියෝ කඳවුරු බැඳ සිටියෝ ය. එවෙලෙහි මෙය සංසිද්ධිමට සුදුසු අවස්ථාව දැයි නොබලා පිටත් වූ බරණැස් රජතුමාට එක් සිද්ධියක් දැක ගන්නට හැකි විය.

කඳවුරු බැඳ තිබූ උයනක උණ පදුරක් විය. ඒ දහවල් කාලය බැවින් බකමුහුණෙක් එහි සැඟවී සිටියේ ය. මෙය ඉව වැටුණු කපුටෙක් අතින් කපුටනට ඇසෙන්නට කැගැසුවේ ය. කපුටු රැන උණ පදුර වට කළහ. එහෙත් කපුටන්ට බකමුණා සොයාගත නොහැකි විය. බකමුණා රැ වනතුරු නොසිට, දහවල ම කපුටන්ගෙන් බේරීමට සිතා පිටත්වූයේ තමාට නොපෙනෙන බව අමතක කරමිනි. බකමුණා දුටු කපුටෝ ගොදුරක් ලැබුණැයි සතුටු වූහ. බකමුණාට කොටා බිම දමූහ.

මේ කුමන අසුබ දසුනක් දැයි යුද්ධය සංසිද්ධවන්නට පිටත් වූ බරණැස් රජතුමා තම බුද්ධිමත් ඇමතිවරයාගෙන් විමසී ය.

“රජතුමනි, බකමුණා නුසුදුසු වේලාවක පිටත් වූ බැවින් විනාශයට පත්විය. දහවල් පිටත් නොවී රැ බෝවී පිටත් වූයේ නම් මෙසේ විනාශ නොවේ යැ”යි සැළ කළේ ය. බරණැස් රජතුමා කල්යේඛ බලා පැමිණිය යුතු යැයි සිතා නැවත මාළිගයට ගියේ ය.

එකල බරණැස් රජතුමා ආනන්ද තෙරණුවෝ ය. බුද්ධිමත් ඇමතිතුමා තමන් වහන්සේ යැයි බුදුන් වහන්සේ වදාළහ. සුදුසු වේලාවට අප වැඩ කළ යුතු බව කෝසිය ජාතකය අපට කියා දේ.